

og Kampen overfor de nedrivende og angribende Kræfter, som det forekom mig, at det ærede Medlem nærmest sigtede til, maa komme fra anden Side. Naar det ærede Medlem mente, at Mangelen skulde være den, at Kirkerne ikke benyttes, paastaar jeg, at det ligger i Omskaendighed, hvorover Ministeriet ikke er Herre, og naar han søgte et Middel i Anbringelsen af de flere hundrede Kandidater til Virksomhed og Kamp, tror jeg, at der ved Siden af det Gode, der herved kunde komme frem, ogsaa kunde fremkomme noget mindre Godt; navnlig tror jeg ikke, det vilde være heldigt, om forholdsvis unge Kandidater kom til at optage en saadan Kamp i Stillinger, der i mange Maader vilde gjøre dem Situationen overordentlig vaarskellig. Vi komme saaledes bestandig tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan siges at være ønskeligt, at ganske unge og uprøvede Kandidater bringes ind i de Stillinger, hvorom her er Tale, og derom kunne Meningerne naturligt ogsaa være delte. Det ærede Medlem har ingen Frygt i saa Henseende; jeg har nogen Frygt derfor, og Andre, paa hvis Dom jeg i Dvrigt sætter den høieste Pris, have endnu større Frygt derfor end jeg. Denne Sag forhandlede, ogsaa, som jeg antydede, og som det ikke vil være det ærede Medlem ubekendt, meget stærkt i Kirkekommissionen, og Mænd, som i Dvrigt sætte megen Pris paa en virksom Kirke, vare der meget ængstelige for at komme til at gaa den Vej.

D. Hansen: Den ærede Minister synes at have misforstaaet, hvad jeg før yttrede om en Prøve i 5 Aar. Jeg ser meget vel, at Loven gaar ud paa at ophæve den Prøve, som tidligere er sat, men min Mening var netop den, at ligesom man for 5 Aar siden søgte sig mere beroliget ved Tanken om, at hvad man da indførte, det nye Skridt, man da gjorde, kun stete paa Prøve i 5 Aar, saaledes kunde det mulig ogsaa nu tjene til at berolige den Frygt, der maatte være tilstede, dersom man vidste, at det Skridt, man nu yderligere vilde gjøre, ogsaa skulde underkastes en Prøve paa 5 Aar. Jeg er, som jeg yttrede sidst, overbevist om, at Ingen, naar de 5 Aar vare gaaede, vilde tvivle om, at det havde viist sig, at Skridtet ikke var saa forligt, men at Alle ved Udgangen af Prøvetiden vilde være enige om at lade det blive bestaaende.

Høgsbro: Jeg vil blot bemærke til den ærede Minister, at det ikke kan være ham ubekendt, at der i Kirkekommissionen ogsaa var meget ansættede, dygtige og nidkjære Geistlige, som antog det for afgjort, at man uden Fare kunde lade theologiske Kandidater ordinere for Valgmenigheder, ja ansaa det for i høj Grad gavnligt og ønskeligt, om det kunde ske. Jeg skal saaledes nævne afdøde Dr. Hans Christian Nordam. I Dvrigt gjentog den ærede Minister atter, at jeg ikke kunde se nogen

Grund til Frygt for de theologiske Kandidaters Virksomhed, men jeg har gjentagne Gange sagt, at jeg godt kan se, at der her som overalt kan være Farer, men jeg har tillige fremhævet, at Kirkestyrelsen har i sin Haand saadanne Midler, at man ikke behøver at frygte disse Farer; thi dels kunne de afværges, og dels kunne de, hvor de alligevel maatte indtræde, hurtigt fjernes, og jeg forstaaer ikke, at den ærede Minister ikke tillægger disse Midler en saadan Betydning. Siden den ærede Minister er kommen tilbage til, at man ikke maatte tro, at disse unge Mænd kunde være et Værn for Folketirken mod mulige Angreb, skal jeg minde om, at afdøde Biskop Thomander i Lund en Gang har sammenlignet de faste Sognepræster med Garnisonstrupper, som regelmæssig traf paa Bagt paa visse Tider og Steder, men som ikke kunde taale et Feltkios Anstrengelser; dertil skulde man have yngre, lettere og mere bevægelige Tropper.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af B. Christensen, Albertsen, Berg, Bøjsen, Clausager, S. Hansen, S. A. Hansen, B. Holm, Høgsbro, S. Jensen og S. Madsen:

Der tilføies et nyt Stykke saalydende:

„Ligesaa tilstedes det, at hvor 10 Familiefædre, Enter eller andre Personer med Husstand af det i § 1 nævnte Antal ere bosatte i samme Sogn, de da kunne benytte deres Sognekirke til almindelig Gudstjeneste ved den valgte Præst efter de nærmere Forskrifter, som indeholdes i Loven af 25de Marts 1872, i hvilket Tilfælde Forpligtelsen til at forskaffe sig en Kirkebygning eller et Bedehus bortfalder.“

vedtoges med 75 Stemmer mod 5.

2) Forslag af de Samme:

Som et nyt Stykke tilføies:

„Endvidere ændres den 3die Betingelse i § 1 derhen, at de Paagjældende kunne slutte sig istedetfor til en af Folkekirken Præster til en saadan, der ikke tidligere har været i geistligt Embede, naar Kongen, efter at det er godtgjort, at den Foreslaaede har opfyldt alle de Betingelser, som udfordres til geistligt Embede i Folkekirken, har stadfæstet Valget, og den Foreslaaede derefter under Tagtagelse af Alt, hvad der udfordres til Ordination af Folkekirken Præster, er bleven behørig ordineret.“

vedtoges med 68 Stemmer mod 10.

3) Lovforslagets Indhold, med de vedtagne Ændringer saalydende:

„Den i § 5 af Lov om Valgmenigheder af 15de Mai 1868 bestemte Tidsfrist for Lovens Gylighed bortfalder.“

Ligesaa tilstedes det, at hvor 10 Familiefæ-